

Eltűnik a biztos pont



Kettős érzések kavarnak most bennem így, a 12. osztály végén, az érettségi után. Egyrészt vártam már, hogy elballagjunk, hogy egy „tehertől” megszabaduljunk. De ezeket az éveket igazából én nem teherként éltem meg. Jó, néha nem esett jól házit készíteni, vagy épp memoritert tanulni, de hát senki sem tökéletes. Másrészt nagyon furcsa érzés, hogy ami négy éven keresztül a biztos pont volt az életünkben, most eltűnik onnan. Még a

pandémiás időszakban is az iskola volt a biztos pont, igaz hogy csak online, de tudtuk, hogy visszavárnak minket oda. Így ballagás után is nehezen tudom felfogni, hogy szeptembertől nem kell iskolába menni, s ez szerintem később fog csak tudatosulni igazán. Egyetlen dolgot bánok, ami kimaradt a járvány miatt, az pedig a szalagavató, ezt sajnos nem tudjuk bepótolni.

Egy kicsit tartok az egyetemről is, mert ott nem lesznek ilyen elnézőek velünk a tanárok. Négy év alatt sokszor ellóghattunk egy-egy eseményre hivatkozva, ahol természetesen, mint weblap-szerkesztők kötelező módon ott kellett hogy legyünk. ☺ Ez fog talán a legjobban hiányozni. Mindegyik tanárnak nagyon köszönöm, hogy lehetett számítani rájuk a bajban, nagyon sok tanár szakított ránk időt akár szünetekben, akár az órák alatt is, ha valami bántott minket, és nem tudtuk kinek elpanaszolni. Külön köszönet annak a két tanárnak, akik az iskolai éveinket egy iskolaújsággal és egy weblappal próbálták színesíteni, nagyon sok mindent tanulhattunk tőlük. Úgy, ahogy mi, ők is dolgoztak rajta, akár hétvégén is, időt és energiát nem sajnálva. Igazából még most is nehezen hiszem el, hogy vége ennek a korszaknak, s egy nagyon szép emlékként fogom megőrizni minden egyes percét!

Juhász Alexandra